

Холодна провесінь. Голодний Старий Крим.
Як і за Врангеля, так само наче винний.
Вівчарки у дворах, полатані купини,
Такий самісінький кусючий сірий дим.

Такою ж бачиться розпросторіла даль —
Дерева, що бруньок і досі не розкрили,
Стоять, немов чужі, та будить жаль безсилий
З дурного розуму прикрашений мигдаль.

Природа власного не впізнає лиця,
І привиди страшні України і Кубані —
У капцях повстяних опухлі вже селяни,
Що хвіртку стережуть, не рушачи кільця.

Травень 1933